

Máš jméno

Procházím hřbitovem,
kde na náhrobních kamenech
je vytesáno mnoho jmen.

Čtu jméno za jménem,
známých i neznámých.
Už mrtvých.

Ve studené zemi,
ostatky jejich
jsou uloženy.

Mezi živými jich není!
Jen jejich jméno svědčí,
že tu byli,
že kdysi žili.

Nevidí, neslyší,
nepláčí, ani se neradují.
Ve studené zemi,
mezi mrtvými
jsou uloženi.
Jen jméno,
vyryté ve tvrdém kameni,
zapsané zlatým písmem,
rukou živých,
svědčí, že žili.

Procházím rušnou ulicí.
Potkávám mnoho lidí.
Vzpomínám,
jak mnozí z nich
byli zapsáni zlatým písmem
do nebeské knihy.

Jak tehdy plakali,
a zároveň se radovali,
když Pánu Ježíši
svůj život dali.
Pak přišel čas,
že na vše zapomněli.

A dnes?
Už nepláčou, ani se neradují.
Boží hlas neslyší,
nevidí Boží činy.
Života proud je unáší,
do hlubiny.

Možná, že jejich jméno
je někde zapsáno,
ale jsou mrtví.
Jak mrtvolý
chodí ulicemi.

Máš jméno,
že jsi živý,
ale jsi mrtvý.

Boží hlas výstražně zní:
Dnes je čas příhodný!
Dnes číň pokání!
Ať do nebeské knihy,
knihy života,
jsi na věky zapsaný.

Až Pán tě domů zavolá,
ať řekneš s radostí:
„Já věřím,
že mi věčný život dá.“